

I Koningen 17:17-24

Gemeente,

De wereld stelt teleur. Maar de HEERE niet. Je kunt van de wereld veel van verwachten, maar het valt uiteindelijk bitter tegen. Veel verwachten van een nieuwe baan met goede verdienste, maar het loopt op niks uit. Veel verwachten van een vriendengroep, maar ze laten je vallen als een baksteen. Veel verwachten van een WK finale, maar het wordt doffe ellende. Maar de HEERE stelt nooit teleur.

Hoewel, hoewel, het er soms voor je gevoel wel op lijkt. Want als we nou eens denken aan die vrouw in Zarfath. Wat heeft de HEERE haar leven en het leven van haar zoon wonderlijk gered. Ze had gedacht de laatste broodkoek te bakken en daarna met haar zoon te zullen sterven. Maar het meel in de fles en de olie in de kruik hield niet op en bleef komen. En zij bleven leven. Zij en haar zoon en Elia. En de vrouw biedt Elia plaats van onderdak en onderhoud. Ze maakt zich dienstbaar aan het werk van God.

En dan....dan word hij ziek, die zoon. We krijgen de indruk dat allemaal overrompelend snel gegaan is. Nog voor Elia goed en wel kon worden ingelicht en in gebed kon gaan voor die jongen. Hij word ziek, zijn ziekte wordt heel ernstig en hij sterft. Binnen week, een paar dagen misschien. Eerst zo wonderlijk gespaard en nu toch weggenomen. Eerst zo verblijd over Gods daden en nu zo geslagen en terneer geslagen. Stelt God teleur?

Dat lijkt er toch wel op. Eerst gaf Hij iets waar je voor dankte en daarna nam Hij het weer terug. Hij gaf verkering waar je God in kende en dankte en daarna ging het uit. Hij gaf je werk wat je als een besturing van God zag, en even later toch ontslag. Hij gaf je wonderlijk herstel van gezondheid en even later is er ziekte op een andere plaats in je lichaam. Hij gaf je het huwelijk en je was gelukkig en zo kort daarna sta je weer alleen. Hij gaf je een kind, en zo jong nam Hij het weer af, terug. Wie zal zeggen wat dat is dan die het meemaakte? Wie man of vrouw verliest is een stuk van zichzelf afgescheurd. Wie een kind verliest is een stuk in zich afgescheurd, uitgerukt. En dan deze vrouw. Zij is al weduwe. Had één zoon, en deze zoon wordt weggenomen....

En dan terwijl die vrouw haar huis en leven in dienst van de HEERE en Zijn profeet had gesteld. Is het vreemd dat je dan denkt: hoe

heb ik het met de HEERE? Wat heb ik aan de HEERE? Is God veranderd? Is God grillig? Ik dacht dat Hij me goed gezind was toen Hij mij gaf en gaven gaf. Maar nu lijkt Hij heel anders te zijn. Wil Hij me niet? Duwt Hij me weg. Zo voelt het wel in elk geval. Eerst trok Hij me naar zich toe in dankbaarheid en nu duwt Hij me weg alsof Hij me niet hebben wil.... Zo voelt het wel. Maar het geloof? Het geloof rust toch niet op wat ik voel, maar op wat God gezegd heeft. En Hij heeft gezegd: Mijn zegen is op allen die in Mijn wegen wandelen. Die leven uit Mijn Christus. Ik heilig hen, Ik voed hen op, Ik wil Mijn gunst aan hen kwijt. Dat te geloven al voel je je geslagen en weggestoten. Vergis je daar toch niet in, dat zorgt voor zoveel verwarring, verlaten, moedeloosheid, wanhoop. En Mijn vloek is op allen die buiten Christus leven. Mijn vloek, mijn oordeel. Dat te geloven, al schijnt de zon, al voel je je zo gelukkig, zo rijk, zo gezegend wat wij dan zeggen. Vergist je daar toch niet in, dat zorgt voor zoveel zorgeloosheid, valse gerustheid, eeuwige teleurstelling. En dan nog, dan nog ligt daaronder Zijn verbond dat Hij alle dingen wil laten meewerken ten goede. En wil tot Zich trekken en tot bekering leiden.

Het geloof werpt de ankerketting in de woorden Gods. Dat Hij opvoedt tot heiliging en tot Zijn eer.

Maar dat zie je niet vanzelf. En vaak ook niet direct. Dat is vaak een hele weg, worsteling, strijd van de Geest met je vlees, je vlees en bloed. Wat komt er niet in deze vrouw op als ze haar zoon in haar schoot heeft: overleden aan die felle ernstige ziekte. Wat komt er zo al in een mens op als je teleurgesteld bent, diep in verdriet en rouw.... Wat heb ik met u te doen, gij man Gods? Alsof het Elia's schuld is. En ze zegt: wat hebben we eigenlijk me elkaar? Waarom bent dan eigenlijk u bij mij gebleven? We zijn toch vreemden voor elkaar, waarom moest u dan zonodig hier blijven? Want daardoor is mijn kind gestorven..... Je teleurstelling en verdriet kan zich uiten en uitvallen op die of die die net in de buurt is of die het had moeten kunnen voorkomen denk je.

Zijt gij bij mij ingekomen om mijn ongerechtigheid in gedachtenis te brengen? Alsof dat zo slecht is.... Als je je zonden leert zien. Alsof dat een teken van Gods toorn is.... Nee toch, dat is teken van Zijn bemoeienis, van Zijn liefde. We hebben zo'n hekel aan zondekennis terwijl het zo heilzaam is. En het is waar: als je iets ergs meemaakt, kun je met een hele andere blik terug kijken: had ik maar toen en toen..... hadden we ons kind

maar eerlijke, godvrezender opgevoed.... Had ik mijn leven maar meer in Gods dienst besteed. Terwijl als alles voor de wind gaat je er aan voorbij leeft en niet zo terugkijkt in bezinning.

En om mijn zoon te doden? Ze ziet een verband: het zal wel vanwege mijn zonden zijn dat dit gebeurd is. Het zal wel zijn omdat God mijn zonden optelt en afrekent dat dit gebeurd is. Alsof God met lust afrekent en vergeldt in dit leven. Alsof God het heerlijk vindt om te vergelden en te verdriet te doen.

Wat kan een mens niet denken en zeggen als hij in nood is? Wat voor lelijks naar God en mensen in zich op voelen komen? Als de modder op de bodem van ons hart wordt opgewoeld en losgewoeld.

Hoor Elia bidden: HEERE, hebt Gij dan deze weduwe zo kwalijk gedaan dat Gij haar zoon gedood hebt? Elia is niet de man die even kant en klaar antwoord geeft. Zus en zo en daarom en daartoe is het gebeurd, vrouw. Als Elia dat niet wist, dan moeten wij het ook maar niet denken te weten.... Hij brengt als voorbidder die klachten van de vrouw als een gebed tot God. Hij zuivert haar gebed. Elia is de voorbeeld van de medelijdende Hogepriester Die komen zou. Die in alle dingen is verzocht geweest doch zonder zonde om te hulp te komen degenen die verzocht worden. Maar waarom dan deze vrouw? Waarom dan deze vrouw die haar leven voor Gods knecht besteedde? Waarom dat gezin alles, en het andere niks lijkt het wel. Waarom ik dan? Zo brengt hij de klachten van deze vrouw tot God. Hebt u zo'n Voorbidder niet nodig? Wat zit er in ons gebed allemaal in juist in de diepten van het leven wat gezuiverd moet worden. Jezus doet het. Hij neemt het gebed en reinigt het tot de Vader.

Wat een zegen dat Elia ermee naar de HEERE gaat! Hij roept de Naam des HEEREN aan. Wat een zegen als mensen zo om anderen heenstaan. Als je zulke familieleden, gemeenteleden om je heen mag hebben. Wat een roeping om zo om anderen heen te staan. Naar de HEERE toe. Aanroepend, opdragend. Dat de HEERE Zelf licht geeft over Zijn handelen. Dat Hij Zelf opklaart dat Hij dezelfde is gebleven. Die ons alles geeft tot ons nut en heil en die neemt tot ons nut en heil. Maar dat wat God ons geeft dat wordt zo makkelijk ons bezit. Alsof wij er recht op hebben en zeggenschap over hebben. En vergeten dat het Gods

goedertierenheden zijn dat wij niet vernield zijn. Niet verteerd onder Zijn vloek en toorn. Anderen wel, die zijn onverzoend gestorven en eeuwig verloren, wij zijn niet vernield. En wij hebben wel veel meegemaakt, zijn geslagen, gebeukt, gekneusd, geschonden, maar niet vernield. En God doet het opdat Zijn werken verheerlijkt zullen worden en de eer van Zijn Vader. Alles wat wij hebben, gekregen hebben, heeft hoger doel: Zijn eer en de verheerlijking van de Zoon. Daarom neemt Hij ook, neemt Hij af, weg terug. Opdat wij dat zouden leren. En ons verwonderen over elke dag dat wij wel mochten ontvangen. Niet meer: hoe kan het toch dat ik het niet meer heb, maar: hoe kan het dat ik het zo lang wel mocht hebben?

Die heeft gezegd dit is geschied opdat de werken Gods in Hem openbaar zouden worden, opdat de Zoon van God verheerlijkt zou worden. Zijn wij daar werkzaam mee? HEERE, U doet alles met dat doel. HEERE, laat wat ik mee moet maken daartoe strekken. U wilt iets bewerken zo groot belangrijk dat u daar zoveel voor over hebt, zoveel voor vraagt: mijn verkering, mijn gezondheid, mijn huwelijk, mijn kind.... HEERE, dan wilt U iets groots. Iets openbaren, Uzelf verheerlijken. HEERE, U wilt iets openbaren, in mij, in mijn gezin, in de gemeente, in de familie, ik weet het niet, ik heb er geen inzicht in, niemand. Maar HEERE, laat Uw werk blijken. Zijn wij zo werkzaam met alle diepe wegen en dingen in ons leven? Zo wil de HEERE het geven, daar wil Hij heen. Ons verwachting geven, biddende, werkzame verwachting dat Hij grote dingen gaat doen om Zich te verheerlijken.

Daar brengt Christus je toch, vroeg of laat. Satan wil dat verhinderen. Je onder laten gaan in verwijten, opzet, verzet, verdriet, gelatenheid. Onder het verdriet speelt zich dat diep gevecht af tussen satan en Christus. Van God af of naar God toe te vallen. En daar brengt Hij. God zij dank, als je zeggen moet, ik kom er niet, ik ben veel te verdrietig, veel te opstandig, veel te Christus brengt er je. De medelijdende Hogepriester leidt je erheen.

Voor het eerst in de geschiedenis wordt een dode opgewekt. Het zal nog enkele keren gebeuren in de Bijbel, maar dit is de eerste keer. Geweldig. En toch: het is minder dan het lijkt en het is meer dan het lijkt. Het is minder voor dan het lijkt. Want tegenover deze ene vrouw die haar kind uit de doden terugkrijgt staan er vele honderden, en duizenden, ook in

de tijd van Elia die hun kind niet terugkrijgen. Tegenover die twee in de tijd van de Heere Jezus, de jongeling van Nain en Lazarus, staan er honderden en duizenden in die tijd die niet werden opgewekt.

En aan de andere kant is het meer dan het lijkt. Want voor je nu denkt, och ja, één dode opgewekt, wat maakt dat nou wezenlijk uit, behalve dan dat het voor die ene vrouw een bron van vreugde was. Nou, het geeft wel wat aan, het wijst wel ergens heen. Blijkbaar is het bastion van de dood niet potdicht zitten er haarscheurtjes in de bunker van de dood, die door satan bewaakt word. In het oude Testament is er één aan de klauwen van de dood ontkomen: Henoeh, en één uit de dood teruggehaald: deze zoon. Het bastion van de dood is scheuren aan het vertonen. Hoe kan dat? Want God had toch duidelijk gesproken: gij zult de dood sterven, de bezoldiging der zonde is de dood. Dat er dan toch kieren zitten in de bunker van de dood dat is omdat de dood overwonnen zal gaan worden. Omdat Jezus Christus komen zal, Die zal de jongeling te Nain en Lazarus opwekken. Maar meer nog: Hij zal Zelf de dood ingaan. Nadat de zonde gedragen heeft als Lam Gods. Nadat de satan overwonnen heeft als 2^e Adam in gehoorzaamheid. Zal Hij de dood ingaan en de grendel van binnenuit openschuiven. En weer opstaan en de dood overwinnen. Jezus heeft de dood overwonnen. Hij kan er binnen komen en eruit halen.

Want het oordeel van de dood is al over ons uitgesproken. Achter dat oordeel ligt de gang van de geestelijke dood, de donkere tunnel waarin wij leven. En aan het einde van die gang, bij het sterven van storten we in de eeuwige dood. Geboren achter de deur van de dood. In de gang van de geestelijke dood tot de dood ons meesleurt naar de eeuwige dood. Maar Jezus is Overwinnaar. Hij haalt zondaren geestelijk doden weg uit die gang en stelt ze in het leven. Want doden zullen horen de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben zullen leven. Jezus redt uit de dood. Zet over in het leven met Hem.

Wie zit in die gang van de geestelijke dood? Zo donker dat je het benauwd hebt gekregen. Achter het vonnis van de dood op weg naar de eeuwige dood. Zou u niet roepen, Hem aanroepen? Heere Jezus haal mij eruit, ontferm U mijner? Ontwaak gij die slaapt en sta op uit de doden. Vreselijk om te blijven slapen in de geestelijke dood. Jezus niet nodig te hebben. Jezus is de Man Gods, Die uit de doden levend maakt en verlost.

Wat die vrouw voor zich zag toen haar zoon uit de dood terugkeerde, dat zien wij niet meer. Hoewel, onder ons heeft God er als uit de doden toch in het leven teruggebracht. Zijn macht getoond. Maar dat een uit de dood verrezene weer tot ons komt. Is dat niet wat in de prediking gebeurt? Dat daarin Jezus De uit de doden opgewekte , tot ons komt. Dat is toch de prediking.

En dan gaat het erom of wij met deze vrouw kunnen zeggen; nu weet ik dat gij een man Gods zijt en dat het woord des HEEREN in uw mond waarheid is. Dat zei de vrouw van Elia, zeggen wij het van de meerdere Elia? Nu weet ik dat het Woord des HEEREN in Uw mond waarheid is. Daar staat het woord voor Amen. Dat het te beamen is, te vertrouwen is. Dat heb ik nu geleerd. Ja zegt u, dat doen we toch wel? Geloven dat de Bijbel waar is..... nou, dan bent u vast waarachtig bekeerd en oprecht gelovig.

Het Woord des HEEREN. Dat Gods oordelen zichtbaar waren in de droogte van geen regen en geen dauw. Dat God redding geeft in bekering en overgave tot Hem. Dat daar haast mee is. Gods Woord in de tweeslag van wet en Evangelie, zonde en genade, vloek en zegen, tijdelijke en het eeuwige. Dat is waarheid, te beamen, betrouwbaar. Dat bedriegt niet. Als die man op het schip dat lek geslagen was. Dat zinkend was. En naast het schip lag de reddingsboot. En hij aarzelde maar of hij erop zou springen. Was zijn schip echt aan het zinken? Was die reddingsboot echt betrouwbaar? Zou stond hij te twijfelen. Totdat hij sprong en de boot hield het. Sloeg niet om, maar ving hem op. Nu weet ik dat hij betrouwbaar is.

Zo zegt God dat ons leven een zinkend schip is. Dat Christus de reddingsboot is. En als je je levenschip ziet zinken in de branding van Gods toorn en je springt, beladen met je schuld in de reddingsboot Christus, die houdt het. Die zinkt niet, kapsijst niet. Dan kun je zeggen: nu weet ik... nu heb ik zelf ondervonden.

Dat is het Woord des HEEREN. En soms onderstreept God Zijn Woord met wegen van je leven. Dat je leven vergankelijk is, broos, kwetsbaar. Om je stil te zetten, tot bezinning te brengen. Dat Hij troost en toevlucht is. In diepste nood en dood, diepten en rouw. God onderstreept Zijn Woord; inderdaad alle vlees is gras en de heerlijkheid des mensen als een bloem van het veld die verdort en afvalt. Inderdaad het Woord des

HEEREN blijft in eeuwigheid. Dat de HEERE je daardoor mede brengt tot de overgave aan Hem. Tot de uitlevering aan Hem in Christus.

En je zeggen mag: nu weet ik, heb ik ondervonden dat het waar is. Dat wie op Christus neerzinkt niet wegzakt. Dat wie in zonde leeft het oordeel tegemoet gaat, ik weet het nu persoonlijk. Weet u dat? Wie dat ondervindt wie het Woord betrouwbaar acht die durft niet meer onverzoend te leven en te gaan slapen, die kan niet anders dan zich aan Christus toevertrouwen.

Dat persoonlijk te weten. Ondervonden te hebben. Dat is bevinding: het Woord is waar! Dat God in Christus de enige troost is in leven en sterven.

Of: is het Woord vergeefs ons bediend? Is ons leven vergeefs bearbeid? Heeft het niet hiertoe geleid? Niet het Woord waarachtig geacht? Wat wij ervan denken of voelen meer waarde toegekend. Mijn gevoel dat het wel meevalt allemaal en wel goedgaat. Mijn gevoel dat God onrecht doet en mij weglaat en dat ik niet met Hem van doen wil hebben meer. Als dat gevoel het wint van het Woord dan zijn wij verliezers. Dan komen we erachter dat het Woord waarheid is als het te laat is.

Hebt u het geleerd? Net als deze vrouw. Dan kun je zeggen en voelen: de prijs is wel hoog geweest. Waarom zo'n zwaar verlies. Waarom moest ik moesten wij er dit voor meemaken, waarvoor moesten wij er dit voor meemaken? Jakob bleef hinkend aan zijn heup. Menigeen houdt een litteken over levenslang..... dat weet ik niet. Ik weet wel dat er Eén een nog hogere prijs voor betaalde. Want Hij is de Vader Die Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft. Ooit stonden een vader en moeder bij de begrafenis van hun kind. In diep verdriet, overstelpt door rouw. Ze moesten hun kind afstaan aan de dood, het graf. En op dat moment kwam met zoveel kracht die tekst in hun hart: alzo lief heeft God de wereld gehad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft..... Hij moest Hem niet afstaan, maar Hij gaf Hem Zelf..... Deed vrijwillig afstand van Zijn eniggeboren Zoon. Tot in de dood? Ja, tot in de hel!

Die liefde bracht de beloften voort van het verbond. In die liefde is de belofte gedompeld dat Hij alle dagen alle dingen schikt tot ons best en tot Zijn eer. Als je dat zien mag, zwijg je, vertrouw je, geloof je, val je God toe.

Zou het zijn om niet het niet te goed te krijgen? Om het verlangen levend te houden? Waarom verlost God niet van alle leed en kwaad? Van

alle ziekte en dood, van alle zonde en geestelijke doodsheid? Omdat er nog een dag komt. Waarvan deze opwekking de eerste toon was. Maar het muziekstuk moet nog echt beginnen. Als Christus alle graven opendoet en al de Zijnen opwekt uit de dood. Voorgoed en voor eeuwig. Er moet nog iets zijn om naar uit te zien. God geeft nog niet alles prijs. Eens zal Hij alle tranen van de ogen afwissen, zullen zij daar staan zingend aan de glazen zee: groot en heerlijk zijt Gij in al uw wegen en werken, o HEERE Gij Almachtige. Amen